

Одного разу Господь зі Своїми учнями перепливав на інший берег Генісаретського озера. Піднялася буря, а Він спав. Учні в страху розбудили Його: «Учителю! Учителю! гинемо». І Він встав, єдиним словом приборкав бурю, і потім докорив учням

: «Де ж ваша віра»? «Вони ж в страху і здивуванні говорили один одному: Хто ж це такий, що вітрам

наказує
, і воді, і
слухають
Йо
го
»?

Корабель, починаючи від Ноевого ковчега, - символ Церкви, образ єднання людей, вірних Богів. Лише ті, хто були всередині ковчега, врятувалися від потопу

. А розбурхане море

— символ беззаконного, ворожого Богові світу.

Н
а ци
х

хвилям людина приходить до корабля- церкви, і лише ввійшовши всередину, раптом по-справжньому бачить істину: де йшов, і яким дивом було, що не потонув.

І кожен храм, де збираються віруючі, теж подібний кораблю серед стихій світу. Храми і будувалися часто у вигляді корабля. Храм теж, як і корабель, захльостують хвилі, тому що тут, як і в ковчезі, — не тільки праведний Ной і його розумні сини Сим та Яфет. Тут і -

Хам, і йому подібні. Тут і дружини,
і чоловіки,
своїми дружинами. І всі ми, - і
найдосконаліші
, і далекі від досконалості,
—

віддані своїми чоловіками; тут
які йдуть за

всі ми стоїмо і співаємо наш Символ віри: «Вірую ... в

Є

дину

С

вяту

С

оборну і

А

постольську Церкву ...» Віруємо, що можемо стати, і неодмінно станемо - істинним тілом
Христовим, всі члени якого страждають, коли один стражда

є

, і радіють, коли один радіє. І

це

вже диво, що ми, такі різні, сходимося в цей корабель-храм, і відклавши ворожнечу і
лихослів'я, якийсь час мирно стоїмо разом, пліч-о-пліч, обличчям на схід, поки
здійснюється Божественна служба. І ні для кого ці дві години не пройдуть марно.

І тепер наше завдання, щоб розходячись по домівках, примудритися все ж таки залишит

ися в Церкві; виходячи за борт корабля, все ж

таки

залишитися в ньому, зберігаючи в серці мир і благоговійно тишу Божої присутності.

Виходячи за межі корабля, ми йдемо по тим же хвилях, по яким прийшли сюди. Але

тепер вже йдемо не зі сліпою самовпевненістю, але

—

з увагою і страхом, тримаючись за Господа рукою молитви. Тому що ця грізна безодня

теперішнього

жит

т

я страшна лише безоднею моїх власних зол, і моїм забуттям мого Спасителя.

І я ще не в Церкві, якщо світ ще тягне мене і здається мені стійким і стабільним. І - я ще
не в Церкві, якщо, з іншого боку, мене лякають бурі. Значить у мене ще немає

впевненості в силі і мудрості мого К ормчого, значить я ще по-справжньому не зрозумів,

Хто Він. А адже «Він є Глава Тіла Церкви; Він - початок,

первенець

з мертвих». І «Он есть прежде всего, и все Им стоит» (Кол. 1, 17).

□ *За матеріалами сайту www.terap.ru*